

Demokracie neboli vláda lidu

První zmínky o demokracii lze najít tisíce let před našim letopočtem, kdy se člověk zastavil. Je to období, kdy se začaly zakládat první zemědělské usedlosti a začal se hledat systém, jak společně hospodařit a vést komunitu lidí. Tyto usedlosti malých komunit lidí přijímaly rozhodnutí konsensem neboli většinou a mnohokrát bez označení konkrétního vůdce komunity.

První národní shromáždění, o kterém je jisté, že se konalo, se objevilo téměř před pěti tisíci lety. Konkrétně 2800 let před našim letopočtem. Shromáždění bylo dvoukomorové: horní komora sestávala z "rady starších" a dolní sestávala ze všech mužů ve městě schopných nést zbraň. Toto setkání nevzniklo v Aténách ani v Římě, ale ve městě Uruk v Sumeru.

V dnešní době lze tento systém srovnat se Spojenými státy, kde je moc prezidenta omezena senátem a kongresem stejně tak, jak byla omezena královská moc v Sumeru.

Tyto demokratické procesy byly vystřídány monarchistickým vedením staré říše Egypta. Po rozpadu Egypta se ke slovu znovu dostává vláda lidu, reprezentována v řeckých městských státech. Zde se také poprvé setkáváme se slovem demokracie. V Římě existoval římský senát a římská lidová shromáždění (comitia).

Středověk patřil monarchiím a po tomto temném období přichází demokracie nejdříve v Anglii v podobě konstituční monarchie. V 18 století následují Spojené státy a v průběhu 19 století přicházejí liberální demokracie v Evropě. Před druhou světovou válkou patřilo Československo k nejvyspělejším světovým demokraciím.

Na velmi zhuštěném průřezu historie demokracie je zřetelné střídání demokracie a diktatury. Jednoho dne převezme moc diktátor, který je zvolen v demokratických volbách, ať už se sám následně nazývá jakkoli. Tyto cykly se zrychlují s rychlejším přesunem informací a zrychlující se dynamikou světa.

V roce 1925 lidé v Itálii demokraticky hlasovali pro Mussoliniho, v roce 1933 obyvatelé Německa demokraticky zvolili Hitlera a ani Mao Ce-tung se k moci nedostal vojenským pučem. K moci se dostal proto, že drtivá většina chudých čínských rolníků důvěřovala předsedovi Maovi.

Ve Spojených státech se v současné době rozrůstá chudoba takovou rychlostí, že lze očekávat podobný osud. Situace je tam taková, že již neexistuje demokratické řešení. USA čeká na svého diktátora. Vždy se tak stane ve chvíli, kdy demokracie není schopna najít řešení přicházející bídy. Když vládne blahobyť, demokracie je neotřesitelná.

Položme si otázku. Žijeme dnes v demokracii nebo v diktatuře?
Kdo ovládá náš svět? Jak moderní svět pracuje s demokracií?

Svět dnes řídí **tři samostatné městské státy**, které mají rozdělený svůj úhel působnosti v ovládnutí světa. Zároveň velmi úzce spolupracují a doplňují svůj vliv. Jsou to:

Washington, D.C. (District of Columbia) (vojensky)

City of London (finanční)

Vatikán (duchovní)

Ve středu každého městského státu je vztyčen obelisk na počest egyptského boha Amona, kterého někteří nazývají Amon-Re (Skrytý). Obelisky Vatikánu a Londýna pochází z Egypta. Washingtonský obelisk byl postaven zednáři na počest George Washingtona. Městské státy mají své vlastní vlajky, vlastní vlády a své vlastní zákony.

Vatikán, který je přímým nástupcem Papežského státu, byl naposledy upraven Lateránskou smlouvou z roku 1929, vládne nad 2,1 miliardami lidí. Obrovský majetek Vatikánu mu spravuje Rothschild. Katolická církev je největším vlastníkem majetku. Slovo Amen symbolizuje boha Amon-Re.

City of London je městským státem, není součástí Anglie ani neplatí žádné daně. Vznikl v roce 1694 za krále Viléma III, kdy byla založena Bank of England.

V City of London je anglická Rothschildova banka, anglická burza, na ulici Fleet Street se zrodil Reuters. Dále jsou zde všechny britské banky, pobočky 385 zahraničních bank, 70 amerických bank a samotná Bank of England. City of London má své vlastní soudy, vlajku, zákony a vlastní policejní síly.

Washington, D.C. (District of Columbia) byl založen v roce 1871. Slouží jako vojenská ruka uskupení Tří-států. Nachází se na pozemku o rozloze 10 čtverečních mil ve Washingtonu. Má vlastní vlajku a má svou vlastní ústavu a soud. Obyvatelé D.C. nemají volební zastoupení v Kongresu, nemají žádné zastoupení v Senátu Spojených států amerických. Ve Washington D.C. stojí budova Kapitolu, ve které sídlí Sněmovna reprezentantů a Senát, dále zde stojí Bílý dům sídlo prezidenta a Pentagon symbol americké armády.

Ačkoli jsou tyto tři státy geograficky oddělené, jsou propojeny pod hlavičkou „Empire of the City (Říše města)”

Druhý prezident Spojených států John Adams jednou řekl:

“Jsou jen dvě možnosti jak si podrobit národ, jedna je zbraní a druhá prostřednictvím dluhu”.

Hlavní exportní artikl “Říše tří měst” je vývoz demokracie. Finanční centrum přináší demokracii a svobodu přes Světovou banku a MMF, když nabídnou státu finanční prostředky výměnou za restrukturalizaci a následnou privatizaci. Restrukturalizace zneprůhlední strukturu lidí v nových výkonných funkcích tak, aby jim nebylo divné, že jsou prodávány funkční celky, důležité pro chod

státu. Stát se zadluží ve stejném momentě, kdy ztratí schopnost ovlivňování příjmu a regulace. Jako například energetické sítě, voda, podniky strategické důležitosti, surovinový potenciál země. V takovém případě zůstanou státu jen výdaje a příjmů se vzdá. Když stát ztratí vliv na tvorbu ceny, dluh následně dopadne na obyvatelstvo.

Pokud nějaká země, která se dostane do strategického zájmu "Říše tří měst" odmítne takový scénář, zdiskreditují se představitelé té dané země a pokud ani to nepomůže, v rámci osvobození lidu vstoupí armáda, která pohlídá, aby byly demokraticky zvolení ti správní představitelé, kteří se podepíší pod takový scénář.

Duchovní centrum nám říká, před bohem jsme si všichni rovni. Autorita Vatikánu je tak obrovská a politický vliv disponuje takovou politickou silou, že mnozí ateisté se před papežem rádi pokloní. Vatikán dává pozor na veřejné mínění, o chudobě se mluví opatrně, tak aby bylo jasné, že patří do našich životů.

Nic není náhoda, vše má systémové řešení. Svět rozdělili do zemí pěti kategorií, tak aby lépe zabezpečili tok kapitálu k sobě.

Uvedme si příklad.

1. kategorie	1 USD
2. kategorie	10 USD
3. kategorie	100 USD
4. kategorie	1 000 USD
5. kategorie	10 000 USD

Země z kategorie 1 (rozvojová země)

vytěží železnou rudu, oddělí hlušinu od minerálu a do této země je zaplacen 1USD.

Země z kategorie 2

koupí za 1 USD čistý minerál (železnou rudu), ze které vyrobí železo a plech, to prodá za 10 USD.

Země z kategorie 3

koupí plech za 10 USD a vyrobí karoserii auta a tu prodá za 100 USD a následně zkompletuje celé auto ze součástí, které prošly stejným řetězcem 1 až 3.

Země z kategorie 4

má nadnárodní koncerny, které vlastní automobilky ve státech třetí kategorie včetně řady poddodavatelských firem v nižších kategoriích a obchodní koncerny, které zajišťují obchody mezi všemi kategoriemi. Zde se soustřeďují zisky z výroby i obchodu všech kategorií ve výši 1 000 USD.

Země z 5. kategorie

dodává finance všem zemím, ale nejvíce zemím čtvrté kategorie a ode všech si inkasuje profit ve výši 10 000 USD. Poskytováním či neposkytováním úvěrů udržují státy pevně v určených kategoriích.

Nyní si položíme otázku. Kdo vlastní největší továrnu ve Zlínském kraji Barum Continental? No přece německý Continental. A kdo vlastní ten německý Continental? Nevíme. Hedgove fondy, různí akcionáři! A kde mají sídlo oni?

Nebo kde je registrován majitel Škoda auto? V ČR ani v Německu to není. Je to v zemi, kde se dobře pracuje s dividendou. A kdo ovládá obchod?

Zdá se to jako jednoduchý proces, ale aby fungoval musí se zapojit všechny tři faktory (finanční, duchovní a vojenský) rovnoměrně s tím, že na každou zemi působí jinak a jinou intenzitou.

Máme pocit, že jsme získali demokracii po svobodných volbách?

Jaký vliv mají všechny okolnosti na demokracii u nás.

Podívejme se jaká demokracie nás obklopuje.

Demokraticky volíme členy obou komor parlamentu a demokraticky tím volíme i politickou stranu. Tato strana nebo strany vybírají členy vlády. Členy vlády tedy už nevolíme, zde může být zapojen ovlivňující faktor. Vládu však kontroluje demokraticky zvolený parlament. Vládne se formou zákonů, které jim musí zákonodárci schválit. Členové parlamentu zastupují své voliče po dobu čtyř až šesti let. Měli bychom být spokojeni: máme demokracii.

Parlament formou zákona schvaluje státní rozpočet, ze kterého jsou financováni učitelé, policie, hasiči, vojáci, úředníci, důchodci a přes zdravotní pojišťovny také zdravotnictví atd. Menší část jde na investice veřejného sektoru, jako jsou silnice, železnice, kultura a přes krajské a obecní rozpočty je placena místní infrastruktura.

Vláda ale jenom nepatrně ovlivňuje, či spíše neovlivňuje příjmovou stránku státního rozpočtu, tedy tvorbu hodnot, které generují prostředky ke zdanění. Tedy podnikatelskou, či VÝDĚLEČNOU oblast hospodářství. Není schopna z pozice své autority dělat samostatná strategická rozhodnutí, která by následně významně pomáhala celému našemu hospodářství a zvyšovala životní úroveň lidí.

Například:

Všichni víme a upozorňuje na to i energetická koncepce státu, že potřebujeme nové energetické zdroje.

V současné době vyrábíme zhruba 50% elektrické energie pomocí fosilních paliv, v jaderných elektrárnách cca 35% a zbývající část připadá na obnovitelné zdroje. Velká část elektráren je v pokročilém věku, jen část uhelných elektráren je schopno pokračovat po roku 2022, což znamená, že před tímto rokem může být odstaveno 40% výkonu uhelných elektráren. V tu chvíli již nebudeme vývozci elektřiny a nastává problém s pokrýváním špiček. Okolo roku 2035 začneme odstavovat zbývající uhelné elektrárny a jaderné elektrárny Dukovany bude 50 let, tedy bude na konci svého životního cyklu.

Při diskuzi s odborníky vyjde najevo, že spotřeba elektřiny se zvyšuje dvakrát rychleji než celková spotřeba energií. Do roku 2040 se spotřeba pravděpodobně zvýší o více jak dvě třetiny.

Vláda není schopná říct, jak nahradíme dosluhující elektrárny i když je vlastníkem společnosti, která převážně tyto elektrárny provozuje (ČEZ). Je to krásný exemplární příklad, že vláda není schopna rozhodnout v zájmu národa a vytváří prostor pro závislost.

Vše je alibisticky ponecháno volné soutěži a regulaci „trhem“.

Jak ale funguje regulace trhem?

Uvedme si další příklad.

Skleníkový areál

V České republice máme akutní nedostatek vlastní čerstvé zeleniny. Dovoz ze zahraničí není řešení, protože nelze zvládnout čerstvost kvůli velkým vzdálenostem. Česká firma se rozhodne postavit skleníkový areál v hodnotě 2,4 mld. Kč, který by čerstvost do republiky dostal. Má 400 milionů Kč nachystáno z vlastních zdrojů. Za to nakoupí pozemky, připraví projekt, zajistí zdroje surovin a odbyt, absolvuje povoloovací řízení a požádá banku o úvěr 2 mld. Kč na vlastní realizaci s prokázanou dobou návratnosti do 8 let. Všechno je v pořádku, ale najednou se věc zadrhne. Banky v ČR jsou vlastněny zahraničními investory a tuzemským ředitelům ponechaly pravomoci rozhodovat o půjčkách do 1 mld. Kč. Naše částka tento limit přesahuje, a proto je žádost o úvěr se všemi průvodními podklady předána zahraniční centrále banky. Po krátké době dojde zamítavé stanovisko a to bez odůvodnění.

Ještě že je zde konkurence více bank. Požádá se o úvěr v jiné bance. Výsledek je stejný. Jak je to možné? Odpověď jsme dostali neoficiální cestou: “postavte to v Rakousku a máte okamžitě úvěr k dispozici”!

Jaké je z toho ponaučení?

O velkých investicích nerozhoduje dnes v České republice ani trh, ani vláda, ale BANKY!

Banky ctí rozdělení států do 5 kategorií. V každé kategorii je stanoveno, jak velké investice zde můžou být realizovány a kdo je může realizovat. Jaká životní úroveň zde bude a jak budeme závislí. Protože závislost je klíč k ovládnutí. Kde je demokracie? Demokraticky si zvolíme vládu, ale kdo volí bankéře?

V dobré víře a s neznalostí výše uvedeného jsme se po roce 1990 podřídili pravidlům “Říše tří měst” a výsledek:

Demokraticky jsme se vzdali demokracie!

Říjen 2020

*Rostislav Čuba
Petr Blahynka*